

Tvende

smukke Biser.

Den Første:

O svigefuld Verden, jeg takker
dig af.

Den Anden:

O kjæreste Venner, en Sang jeg vil
skrive.

V box 5:130

Svigefuldb Verden, jeg takker dig af,
Du aldrig fornøie kan mig;
Jeg finder mit Hjerte ret aldrigen glad,
Saa længe jeg lever i dig:
Du altid mig plager
Dg stedse bedrager,
Jeg kjedes af din Falskhed og Svig.

Forargelser mange man dagligen spør,
Hver gjører sin yderste Flid;
Den bedre er faren, som salig bortdoer,
End lever her i denne Tid;
Sig Verden besitter
Paa syndig' Bedrifter,
Dg bliver nu Sodoma liig.

Guds Tjenere troligen staaer paa sin Vagt,
Forkynder Guds Billie og Ord:
Det lidet betænkes og tages i Agt,
Men Synden staaer stedse i Flor;
Man kan ei udse,
Langt mindre beskrive
Hvad Ondt iblandt Christne nu boer.

Naar Gud han til Regnskab kalde vil frem
Dg alle for Dommen skal gaae,
Blandt Tusinde neppe Retfærdige fem
Kan findes for Herren at staae;

Thi mange ere kaldte,
Men faa ere udvalgte,
Dg trofaste bliver nu faa.

Thi mange fordærvet i Tanker og Sind
Sig over i syndige Spil,
Henlever sin Tid som Besterne blind,
Som Regnskab aldrig var til;
Men naar de skal svare,
Staaer Sjelen i Fare
Dg dommes til Evigheds Ild.

Dg man vil betænke den syndige Stand,
Som mange nu lever udi,
Baade Unge og Gamle med Qvinde og Mand,
Knap nogen kan sige sig fri;
Thi Ulven vil rive
Dg Faarene slide
Dg tude i Guds Faarestie.

Guds hellige Billie og de ti Bud-Ord
Bar skreven paa Steentavler to,
Dg bleve nedsendte til Folket, som boer
Paa Jorden i Sor og i Nor;
De fleste vil ikke
Derester sig skikke,
Men leve i Synden saa stor.

At dyrke den sande og eneste Gud,
Afguderie hade og slye:
Saa lyder Guds rene Befaling og Bud,
Det første og største af Ti;
Men Helvedes Slange
Har daaret saa mange,
Dg fort udi Fare med sig.

Sit Navn Han ei vil vi forsængelig skal
Optage det udi vor Mund
Med Sværgen og Banden og unyttig Tal,
Som løber af Tungen saa rund,
    Ja snart de er rede
    Med Skjeldsord og Brede,
Dg mange løgnagtig' Paafund.

Guds hellige Ord og Hvile-Sabath,
Som høit burde holdes i Agt,
Det bliver af mange forsømt og foragt,
Dg somme har ganske forladt,
    Den Reise at gjøre
    Til Guds Huus og høre
Af Præsten, hvad Herren har sagt.

Forældre de bliver af Børn foragt,
Samt andre i Huusfædres Sted;
De, som skulde byde og raade med Magt,
Ulydighed bliver beteed;
    Den Tjener skal vare
    Vil selv vare Herre,
Dg træde i Huusbondens Sted.

Her høres i Sandhed saa skjendeligt Mord,
Paa mange Slags Maader det steer;
Her bruges af mange saa stammelig Hoer,
Dg spørges af flere og fleer;
    Det andet vil blive
    For langt at beskrive,
Dg voxer alt mere og meer.

Her spørges blandt andet og er vel bekjendt,
Her bruges saa tyrannisk Sviig,
Med Tyverie findes saa mange befængt,

De bruge alvorlig stor Flid,
At stjæle og røve
De stedse mon øve,
Dg ilde henlever sin Tid.

Falsk Bidne og Løgn og Bagtale, som gaer,
Det falder for mange saa let,
Hvorover den Ringe, som lidet formaaer,
Saa ofte maa lide Uret,
    For Magten maae boie
    Dg lade sig noie
Med Uret, som ofte er skeed.

Den Gjerrige stræber af yderste Magt
At sælge sine Vare saa dyrt,
Betalingen fuldt op, men Maalet er knapt,
Hvorover den Arme blier myrdt;
    Thi Gjerrighed qvæder,
    Naar Fattigdom græder,
For Kornet og andet er dyrt.

Langmodige, milde, barmhjertige Gud!
Naar hver vil betænke hos sig,
Da haver vi syndet mod alle dine Bud,
Dg bleven dit Billed ulig;
    Men Gud! Du est naadig
    Dg meget langmodig,
Dg vil vi skal vende til dig.

Her høres tit Klage og sorgelig Røst,
For Lykken er bleven saa tung;
Men saa vil betænke sine Feil og sine Brost,
Dg ingen vil angre sin Synd,
    Som agter at qvæle
    Vor' syndige Sjele,
Dg sænke i Evigheds Dynd.

Om Gud vilde lønne, som hver har fortjent,
Hvad kunde vi vente at faae?
Det blev med os Arme slet intet bevendt.
Skulde Naade for Retten ei gaae,
Da var' vi forladte
Dg ganste fortabte,
Dg kunde ei Salighed faae.

Til Slutning jeg onsker af Hjerter og Mund,
At Gud han vil give os Brød,
Saa længe vi leve i dette Paulum,
Dg siden naar Kroppen er død,
Vor' Sjele antage,
Dg naadig bevare
Hos sig udi Abrahams Skjød!

Skjæreste Venner, en Sang jeg vil skrive,
Jeg derved urolige Tanker bortslaaer,
Saalmodig bør vi udi Verden stride,
I Modgang og Medgang hvorledes det gaaer;
Her moder vi Kummer og sorgfulde Dage,
Som jeg i min Ungdom ei vidste udaf,
Bedroveligt er det at tænke tilbage,
Langt bedre saa var det at ligge i Grav.

Vi Alle maae svæve i fremmede Lande,
Hver føler sin Plage og klager sin Nød;
Endeel har stor Møie for Rigdom at samle,
Endeel maa nu sørge for daglige Brød;

Endeel maa sin Hils i Ungdommen tabe,
Endeel synes Tiden saa sorgelig gaaer;
Derover jeg stedse maa sukke og græde,
Nei aldrig i Verden meer Glæde jeg faaer.!

Nu seer jeg at Folket de vil mig belybe,
Nu synes jeg Tiden den falder mig lang;
Derover jeg stedse maa sukke og græde,
Jeg kan ei beskrive min sorgelige Stand;
Hvor jeg mig vender mit Hjerter det brænder,
De daglig over sin Falskhed og Svig;
De bitterste Staalere de til mig udsender,
De agter at tage min Ære fra mig.

Tungt er det at stride mod brusende Bolger,
Dg slide sin Ungdom i sorgelig Stand,
En Mængde paa listige Maader mig følger;
Som de mig paafører af Laster og Skam;
Saalmodig saa bør jeg modtage de Plager,
Som de mig paafører af Avind og Had,
Saa gjerne jeg gik i de nederste Gader,
Naar jeg kunde leve fornøiet og glad.

Jeg nylig har skuet et Træ udi Lunden,
Med pryvende Blade saa vorte det op:
O onskeligt var det af Stammen oprunden,
Dg deilig som sidder paa Libanons Top,
Nu er det bedækket med giftige Tungler
Dg hastig en falmende Skikkelse faaer,
Nu seer jeg min Lige det har jeg fornemmet,
At siden jeg fyldte mit nittende Aar.

Misundelse teer sig paa mange Slags Maader,
See Abel derover maatte miste sit Liv;
Job og Jeremias de klage derover,
At de var undfangen i Moderens Liv;

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
Susanna uskyldig for Retten blev kaldet,
So Vidner med listige Tunger fremgaaer;
Dog gik det saaledes, som Ordsproget lyder,
At Falskhed sin Herre paa Halsen dog slaaer.

Hvorfor skal jeg følge de jordiske Plager,
Hvorfor skal jeg fyldes med Avind og Had,
Nu maa jeg med Williams Usen mig klage,
Jeg faaer udaf Svøben uskyldige Slag;
Hofera de listige Tunger jeg smagte,
Som skarpest bestrevet et tveægget Sværd,
Hugorme og Drager de Ende ei haver,
Saasnart kan de fordærve baade Legem og Sjæl.

Nu maa jeg det ønskeligt Gana forglemme,
Nu maa jeg i Orken henspørve min Tid,
Jeg haaber de sorgelige roddrømme Stemme,
Skal engang forvendes til Glæde og Fryd;
Endskjondt jeg foragtes, forfølges og hades,
Snart svinder de Dage jeg haver igjen.
Jeg haaber at Sjelen til Himmelen tages,
Dg Legemet faaer udi Graven sit Hjem.

Jeg slutter min Sang med en sorgelig Stemme,
Jeg kan ei tilfulde beskrive min Nød,
Min Fader af Alder til Graven maa trænge;
Hver Dag jeg maa vente at skue ham død;
Min Moder er borte, det maa jeg beklage,
Hun kan mig ei trøste, hvor skal jeg nu hen,
Den eneste Trøst, som jeg haver tilbage,
At vi uden Moie maae samles igjen.
